

ԺԱՄԱՆԱԿԻ ՄԷԿ ԱՐՏԱՅԱՅՏՈՒԹԻՒՆԸ

Թուլունի թէ հովու թեւերով հասաւ այն նա-
մակն Արսէնին ձեռքը: Նամակին ամէն մէկ բա-
ռը դռնաբան մըն է սրտի եւ իմացականութեան:
Արսէն կը սպասէր այս նամակին եւ այն անգին
ժամադրութեան որ նշանակուած էր անոր մէջ:
Ուրախութենէն իրբեւ սոսք, յորդ, փրփրադէզ
հոսանք մը խուժեց անոր սրտին մէջ եւ ողորկելով
անոր ամբողջ մարմինը՝ համակ բոցի վերածեց
դաշին: Բայց երեք ժամ պէտք է ժամադրաժայրն
ըլլալու համար: Զիմանալով ինչպէս անցնել ժա-
մանակը՝ ան կ'որոշէ սրճարան մը մտնել... կը
նստի սեղանի մը առջեւ ու ըմպելի մը կ'ապսպրէ:
Դուրսը՝ ամբողջ քաղաքը լոյսի ու վիհանոս
մը դարձած է եւ արեւը իրբեւ խնդութիւն լեց-
ուած է փողոցներուն մէջ:

Զովացուցիչ ըմպելիի բաժակը հագիւ Արսէնի
չրթներուն հպած է երբ սրճարանին գուռը կը
բացուի անցք տալով մեծ վայելուչ հազուած,
նուրբ եւ գեղարդէմ օրօրողի մը: Օրօրողը, ա-
ռուտեց ուշադրութեան առարկայ ընելու բազմա-
թիւ յաճախողները, որոնք զրազուած էին կամ
թերթեր կարդալով կամ օրուան այլեւայլ գէպ-
քերուն վրայ վիճելով, հաստատաբայ կը մտե-
նայ Արսէնին, կը նստի ճիշդ անոր կողքին, խո-
րունկ ժպիտ մը երկարածգելով գէմքին վրայ,
մեղմ ձայնով մը կը յարէ:

— Կը հաճի՞ք բաժակ մըն ալ ինծի համար
աղապրել:

— Մնղրեմ, օրի՛րդ, բոլորովին յօժար: ա-
կամ, բայց ո՞վ էք դուք:

— Ես այն եմ որ դուն կ'ուզես սպաննել, ես
ժամանակն եմ:

Եւ ան, վաղեմի բարեկամուհիի մը պէս, թե-
ւին մէկը կը նետէ Արսէնի ուսին վրայ, մինչ միւս
ձեռքով իր բաժակը կը սկսի պարպել հանդարտ
եւ անայլալ:

— Օրիորդ, կ'ըսէ Արսէն սրտնեղած, դուք
ուսիկ գեղեցիկ էք քան աստղերու դրասանդը
անամպ գիշերներուն երկնքին մէջ, ու կ'ըսեն թէ
դուք այնքան սուղ կ'արժէք որքան յաւիտենական
խաւարները լուսաւորող արեւը, բայց Կ'ուզեմ
ձեր ընկերակցութենէն հրաժարիլ երեք ժամուան
համար:

Արսէն հագիւ վերջին բառերը արտասանած
էր երբ անգամ մըն ալ կը բացուի սրճարանին

դուռը՝ այս անգամ անցք տալով երկու երիտա-
սարգ օրօրողներու: Անոնք պահ մը կը կայնին
սեմին վրայ, կը դիտեն պարապ սեղանները եւ
ընտրելով յարմար տեղ մը՝ կը նստին:

Արսէն կը դիտէ զանոնք եւ իր նայուածքը՝
ծաղկանց հիւթը ծծելու համար թռչող մեղուի
նման կը թռչկոտի օրօրողներու, չըջաղեցտե-
րուն, կօշիկներուն վրայ, ապա կը բարձրանայ
դէպի անոնց լանջերը, դէմքերը ու գտած ըլ-
լալով հիւթալից տեղերը՝ փոխն ի փոխ կանգ
կ'առնէ հեղ մը չրթներուն, հեղ մը աչքերուն
վրայ: Օրօրողներուն գէմքերը ժպիտով կը լուսա-
ճութին եւ անոնք Արսէնը կը դիտեն այնպէս
խոր ու սեւեռուն որ անոնց նայուածքը հետզհե-
տէ կը դառնայ կատարեալ հրաւէր մը: Այնքան
կրակ է եւ հարպտուր կայ այդ հրաւէրին մէջ որ
օրօրողներուն հուրինը Արսէնի գգացումներուն
յարմար բոյն ըլլալ կը թուի:

Արսէն կը դիտէ իր ձախ կողմը ուր նստած է
հասուն տարիքով պարոնի մը, հազած մեծաբոժէք
կերպառէ զգեստ մը, անտարակոյս քաղաքի ա-
մէնէն վարպետ դերձակի մատնեղէն դուռն ե-
կած: Գարունը կը թուի մեծ հարստութիւն զիպօ
մէկն ըլլալ: Կը դիտէ ալ կողմը ուր նստած է
դեռտալի անձնատուրութիւն մը, ծաղկահասակ ե-
րիտասարդ մը, հազուած ճօխ ու վայելուչ, որ
կը թուէր մեծահարուստի մը դուստին ըլլալ:

Արսէն կը դիտէ այս երկու տարբեր տարիքի
հարուստները ու կ'ամփոփուի իր վիճակին վրայ:
Ինք չունի նիւթական հարստութիւն արժէքաւոր
կերպառէ զգեստ ունենալու համար, չունի զին-
ուորական աստիճան կամ համազգեստ, բայց
օրօրողներու նայուածքները իր վիճակին վրայ:
Եւ Արսէն կը խորհի. «Ես դորձատան մը
հնոցները բոցավառող բանուոր, գործատունը
չարժեանք դնելու չափ հազիւ սնունդ կ'ընամ առ-
նել, եւ սակայն գեղեցիկութիւնը կը թրթռայ
ինձմով, գեղեցիկութիւնը ինծի հետ է, իմա ես
սպազայի յաղթանակները»:

Եւ Արսէն կը զգայ որ ժամանակի թելը իր
ուսերուն վրայ ճնշելէ դադարած է ու դէպի օ-
րօրողները ափով զրկուած համարոյթ մը վերջ,
կ'ուղեւորուի դէպի ժամկէտը՝ ուր անգին սիրտ
մը կը բարախէ իրեն համար:

Ա. ՍՈՓՈՎՅԱՆ